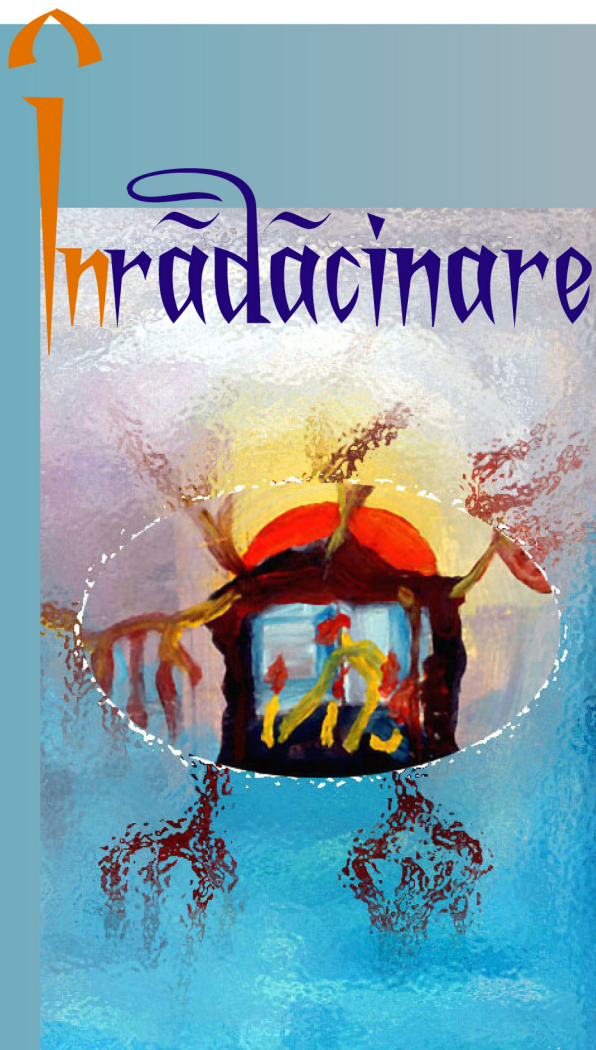

LUCIANA CARMELA FRIEDMANN

Poezi/i

LibrariumHaemus

LUCIANA CARMELA FRIEDMANN

Înrădăcinare

poezii

LibrariumHaemus

Luciana Carmela Friedmann

Înrădăcinare

Poezii

Editura **LibrariumHaemus**

E-mail: asociation.haemus@gmail.com

FRIEDMANN, LUCIANA

Înrădăcinare : poezii / Luciana Carmela Friedmann.
- București : Librarium Haemus, 20%\$

821.135.1-1

ISBN electronic: 978-606-8093-31-4

Coperta **KŪdesign** după „*Suspensie*” (ulei) de A.-Ch. Kycyku

© **Pentru această ediție aparține autorului**

București 20%\$

Cuprins

Evreu rătăcitor.....	5
Al meu.....	6
Lecții neterminate.....	7
Treceri.....	8
Geneză.....	9
Esența?.....	10
Trecere.....	11
1997.....	12
Întrebări din pământ.....	13
Circulați!.....	14
Lecție de zbor.....	15
Demult.....	16
Cuvânt.....	17
Zidul Plângerii.....	18
Mesaj.....	19
Nevoia de nevoie.....	20
Înghițire.....	21
De la știri.....	22
Dulce.....	22
Dureri secrete.....	24
Nu vă faceți iluzii, Talentaților!.....	25
De ce generalizați?.....	26
Strigăt.....	27
Tot timpul e subiectiv.....	28
Din carne și oase.....	28
Frământări egoiste.....	30
Timp.....	31
Incertitudini.....	32

Te rog!	33
Apocalipsă surdo-mută	34
Strivire.....	35
Mân-uire	36
Normalitate	37
De teamă.....	37
Încercare.....	38
Slalom.....	39
Copil	41
Pași	42
Drepti!	43
A kind of Eden.....	44
Ție	45
Printre muți	46
Contrast.....	47
Aroma	48
De-cădere.....	48
Leții.....	50
Urmele albe	51
Unui prieten... ..	52

Evreu rătăcitor

Să vin acasă-n țara altuia
Să vin la străini, privită străină
În țara mea.
Să fiu primit, și aici și acolo,
Drept veneticul.
Să rătăcesc mereu între țările mele,
Evreu rătăcitor ce sunt
Dincolo de granițele pământurilor.
Păstrând doar granițele mele:
Riduri ale sufletului.

Al meu

Popor ciudat mai este și acesta...
Fiii săi plâng atunci când anul se schimbă,
Restul lumii se bucură sub stele.
Straniu popor mai este și acesta...
Când i se nasc pruncii, când ei devin bărbați,
Când sorocul îi cheamă spre hupa,
Mamele-i plâng mereu.
Alte mame își cântă atunci bucuria.
Neînțeleș popor mai e și acesta...
Privindu-și curajoase fiii în ochi
Mamele rîd.
Când pruncii pleacă, ranița pe spatele lor fragede,
Femeile rîd
Până se lasă noaptea.
Atunci, la umbra fotografiilor,
Ochii lor se încercănează până se arată zorii.
Palmele lor ard telefoanele,
În rugăciunea mistuitoare
Ca fiul să sune, să rîdă, să plîngă
Din locuri unde nici o mamă nu și-ar trimite pruncul.

Lecții neterminate

Omul a învățat să vadă pământul de sus
Dar nu să zboare
Omul a învățat să învingă timpul
Dar nu să nu moară
Omul a învățat să se roage
Dar nu să se despartă de sine...

Treceri

Te-am văzut pe un chip cunoscut
Mi s-a părut absolut firesc!
Te-am zărit într-un ochi de fereastră,
În umbra unui parfum,
Pe marginea pătată a unui pahar,
În sute de vise.
Totul era normal!
Apoi, te-am văzut într-o piatră.
Tu erai piatră.
Iar eu te mai iubeam
La fel de cald
Și așa.

Geneză

Ți-am desenat ochii,
N-aș fi putut începe decât cu ei,
Ți-am croit din venele mele pe măsură mici șanțuri
Ce să ți-i aline,
Ți-am cioplit buze
Le-am încălzit cu lacrimi,
Cu sângele meu ți le-am sărutat,
Ți-am făcut mâini,
De înger, vindecătoare
Ți-am suflat în nări,
Până mi-am pierdut suflarea.
Nu te-am putut trezi.
Ți-am pictat vise
Cu mii de culori fără nume,
Ți-am strigat șoapte
Să-ți încălzească nopțile singurătății.
Ți-am scris la repezeală gândurile,
Ți-am înregistrat toate melodiile pământului.
Nu te-am putut trezi.
Nu eram Dumnezeuită.
Tu nu erai.
Nebună, mi-am smuls inima
Dumnezeu ți-a pus-o ușor în coșul pieptului.
Dumnezeu te-a făcut din țărână, fiul meu!